

[Sigsgaard.]

Jeg mener, at den i høj grad er politisk. Jeg har ikke, må jeg indrømme, selv haft megen tiltro til, at det kunne lykkes, men hvis man virkelig fik en åben og alsidig debat, inden beslutningen om vor indtræden i fællesmarkedet skulle træffes, så var det højst tvivlsomt, hvad det ville blive for en beslutning, der ville blive truffet. Det kan man sikre sig mod ved at sørge for, at vi ikke får en åben debat. Derfor er dagsordenen i og for sig i høj grad politisk, og det er i høj grad en politisk beslutning, man tager, når man stemmer den ned eller afviser den, som man har gjort fra talerstolen her.

Hr. Morten Lange var i sit første indlæg forholdsvis optimistisk. Han mente i den radikale ordførers tale og i den socialdemokratiske ordførers tale at kunne spore en hel masse betænkeligheder over for fællesmarkedet, og det kunne jeg såmænd også. I hvert fald kunne jeg også spore, at man fra de to sider ligesom prøvede på at glatte ud. Jeg synes, de undervurderede de alvorlige konsekvenser, der er forbundet med den beslutning, der skal træffes. De slog ligesom ulemperne lidt hen. Jeg tror i modsætning til hr. Morten Lange, at et stort flertal her i tinget er ganske fast besluttet på, at nu skal Danmark i fællesmarkedet, og det skal ske med så lidt offentligt halløj som overhovedet muligt. Det er en af grundene til, det er hovedgrunden til, at man ikke vil vide af en dagsorden som den, vi fremsætter her, og at man heller ikke vil gøre noget tilsvarende. Selvfølgelig forstår jeg godt de følelser, der besjæler de større partier, de kan jo ikke stemme for et dagsordensforslag stillet af et lille parti, men de vil heller ikke finde på selv at gøre noget tilsvarende. Det vil tiden vise.

Jeg synes altså, situationen er meget alvorlig, og alvoren i den synes jeg er kommet ganske stærkt til udtryk ved, at de fire gamle partier nu igen har fundet sammen og har fremsat et forslag til dagsorden her. Jeg skal meddele, at VS vil stemme imod det forslag til dagsorden. Hele mit første indlæg var et eneste stort argument imod det dagsordensforslag, der ligger på bordet.

Hanne Reintoft: Det konservative folkepartis ordfører gik i lidt ivrige vendinger i rette med os andre, idet det blev sagt, at vi

ikke var internationalister. Nu er der jo mange fine ting i årenes løb, der er blevet kaldt internationalisme. Jeg tror såmænd også, at Hitler og Mussolini kaldte deres samarbejde for internationalt. Det, man vil med fællesmarkedet, er monopolernes internationalisme. Det er vel ikke helt så slemt, det kan måske blive det, det er det vel ikke endnu, selv om vi ser uhyggelige ting i Forbundsrepublikken. Men det er en internationalisme, der åbner adgangen for udenlandsk kapital, der trænger ind i Danmark, der skal bruges til løntryk, der skal bruges til at bekæmpe den frie forhandlingsret, der skal bruges til at forringe de sociale vilkår og til at øge skattetrykket. Det er ikke det, jeg forstår ved internationalisme. Jeg kan sige meget enkelt, hvad det er. Det er, at de arbejdende folk i hele verden holder sammen og støtter hinanden mod den udbytning og den undertrykkelse, som man vil gennemføre med monopolernes internationalisme, og at de socialistiske lande støtter dels hinanden og dels frihedskampen i hele verden, som man f. eks. gør det i Vietnam.

Hvis man vil gå i rette med, om jeg fører min politik på den rigtige ideologi, som skulle være min, så kræver det, at man lige har sat sig ind i, hvad vi lægger i ordene, og hvad vi mener med dem. Der er 35 pct. af verdens lande, der er socialistiske. Selv om man ikke synes om det, kan man måske ulejlige sig med at orientere sig om, hvad de mener med, hvad de siger. Hvis vi skal have fred og samarbejde, så er det i hvert fald nok en forudsætning, at man forstår hinandens sprog.

Det blev sagt også fra hr. Haunstrup Clemmensen, at jeg ikke var kommet med nogen alternativer. Jeg synes da, jeg stod her med meget tørre, saglige tal og beviste, at vi siden 1957 ikke alene havde 4½-doblet vores handel med tredjelande, herunder USA, men f. eks. for Sveriges vedkommende havde 7-doblet vores eksport, og at det her var lykkedes os at gøre et meget, meget intensivt eksportfremstød, som vi, når Sverige tager den stilling, som de fornuftigvis tager nu, ødelægger for os selv. Jeg gjorde også opmærksom på, at betydelig større og stærkere eksporterende lande end vi er interesseret i at få sluttet gunstige samarbejdsaftaler med de socialistiske lande, nu hvor de er